

Az Ozempic-háború

Emlékeznek még a Wall Street című film ikonikus jelenetére? Amikor **Gordon Gekko** (Michael Douglas), a gátlástalan tőzsdecápa, mikrofon mögé áll és elmondja a híres beszédét arról, hogy „**a kapzsiság jó, a kapzsiság működik**” (*"Greed is right. Greed works."*).

A nyolcvanas évek Amerikájában ez a mondat egy egész generáció hitvallásává vált. A profit szent és sérthetetlen, a piac pedig mindent megold. Aztán teltek az évtizedek, a díszletek megváltoztak, a klasszikus brókereket felváltották a fehér köpenyes gyógyszerészeti lobbisták, a cinizmus viszont maradt. Csak most nem részvényekkel, hanem az emberek egészségével és a túlsúly elleni kétségbeesett küzdelmével kereskednek.

Donald Trump legutóbbi, 2026. július 21-i sajtóközleménye első látásra unalmas gazdasági hírnek tűnt: az elnök 100, majd később 200 százalékos büntetővámot vetett ki az importált generikus (másolt, lejárt szabadalmú) gyógyszerekre. A gazdasági oldalak lehozták a számokat, a tőzsdék megrezzentek, a világ pedig tovább lépett.

Ha a sorok mögé nézünk, felsejlik a XXI. század legnagyobb és legjövedelmezőbb egészségügyi üzletének a háttere: **az Ozempic-háború**.

Az Ozempic eredetileg a kettes típusú cukorbetegség kezelésére kifejlesztett, hetente egyszer injektálható gyógyszer, melynek hatóanyaga a szemaglutid. Egy *GLP-1-receptor-agonista*, ami azt jelenti, hogy képes utánózni a szervezetünk által természetesen termelt *GLP-1-hormont*.

Ez a hormon felelős a jóllakottságérzet kiváltásáért az agyban, emellett lassítja a gyomor kiürülését és serkenti az inzulintermelést. A gyógyszer világméretű felemelkedése (hype-ja) egy zseniális, részben véletlen mellékhatásnak köszönhető: a klinikai tesztek során kiderült, hogy a páciensek brutális mértékű súlyvesztést tapasztaltak, mivel a szer szinte teljesen kikapcsolta a folyamatos éhségérzetet (a köznyelvben „*food noise*”-ként emlegetett belső hangot).

Miután **Elon Musk**, a **Kardashian-klán** és tucatnyi TikTok-influenszer elismerte, hogy az Ozempicnek (és a kifejezetten fogyásra engedélyezett ikertestvérének, a **Wegovynak**) köszönhetik a drámai fogyásukat, a kereslet azonnal felrobbant.

A gyártó dán **Novo Nordisk** piaci értéke az egekbe szökött, olyannyira, hogy a cég egymaga megmentette a dán gazdaságot a recessziótól, és Európa legértékesebb vállalatává vált.

Az illúzió: szabadalom és a földrajzi szakadék

Amikor a dán Novo Nordisk piacra dobta a szemaglutid hatóanyagú csodaszert, a világ megőrült. Hirtelen mindenki le akart fogyni, Hollywoodtól a sarki fűszeresig. Mi állt az árcédulán? Az Egyesült Államokban havi 900-1000 dollár, egy olyan szerért, aminek a gyártási alapára ennek a töredéke.

A gyógyszergyárak azzal érvelnek, hogy a kutatás-fejlesztés pénzbe kerül, és a szabadalmi jog természetesen mindenkinek felett áll, és ez az USA-ban és az EU-ban egészen a 2030-as évek elejéig védi az Ozempicet. Ez a jogi burok biztosítja, hogy senki más ne másolhassa le a szert, és a gyártó addig fejhesse a piacot, ameddig csak lehet.

Csak hogy ez a védőburok nem globális.

Miközben mi itt a nyugati világban a méregdrága árakat perkáljuk, vagy éppen a készlethiánnyal küzdünk, és a cukorbeteg panaszát hallgatjuk, hogy nekik pont nem jut a szerből; a világ másik felén a naptár gyorsabban pörög.

Indiában és Kínában a szemaglutid alapszabadalma 2026 tavaszán hivatalosan is lejárt. Az indiai szabadalmi törvények híresen szigorúak a nyugati multik trükkjeivel szemben: nem engedik, hogy apró módosításokkal mesterségesen meghosszabbítsák a monopóliumot. Ennek eredményeként az ázsiai gyógyszeróriások (mint a Sun Pharma vagy a Biocon) már ott toporognak a startvonalnál. **Az ő verziójuk nem ezer dollárba, hanem adagonként alig 10-15 dollárba fog kerülni.**

Nem paracetamol

De miért nem másolta le eddig mindenki ezt a szert? Mert a generikus Ozempic gyártása fényévekre van az olyan egyszerű, kismolekulás gyógyszerekétől, mint a paracetamol. A paracetamolt egy

alapfokú vegyész laborban is össze lehet rakni néhány lombikban.

A szemaglutid ezzel szemben egy elképesztően komplex, módosított peptid, amelynek előállítása egy biotechnológiai és kémiai hibrid rémálom.

A folyamat első lépése tiszta géntechnológia. Genetikailag módosított élesztőgombákkal (*Saccharomyces cerevisiae*) vagy baktériumokkal termeltetik meg a peptid alapszerkezetét hatalmas, steril biotechnológiai reaktorokban.

Amikor a mikroorganizmusok végeztek, jön a neheze: a szilárd fázisú peptidszintézis. Kémiai úton rá kell „szerezni” a molekulára egy speciális C-18-as zsírsavláncot. Ez a zsírsavlánc a kulcs: ez az „időzítőzár”, ami megakadályozza, hogy az emberi szervezet azonnal lebontsa a szert, így elég hetente egyszer beadni az injekciót.

Ez a hibrid eljárás rengeteg hibás peptidvariánst és szennyeződést eredményez. Ennek kiszűrésére méregdrága, ipari méretű *folyadékkromatográfiás (HPLC) rendszerek* kellene.

És ha a hatóanyag kész is van, a legnagyobb szűk keresztmetszet a steril injekciós tollak (autoinjektorok) összeszerelése és megtöltése (a *fill-finish* folyamat).

Ez olyan precíziós gépészetet és steril robotizált gyártósorokat igényel, amelyekből globális hiány van, és amelyek kiépítése több milliárd dolláros tőkét, valamint 3-5 évnyi engedélyeztetést igényel. Az Eli Lilly és a Novo Nordisk eddig nem a hatóanyag, hanem a speciális tollak hiánya miatt küzdöttek például készlethiánnyal.

A Trump féle védővámok

A Trump-adminisztráció pontosan látja, hogy amint az indiai és kínai gyárak beindítják a tömegtermelést, az olcsó árakkal pillanatok alatt elárasztják az amerikai piacot. A bevezetett 200 százalékos generikus vámfal egy rendkívül megosztó politikai és gazdasági lépés, amely mögött komoly érvek feszülnek egymásnak.

A döntés mellett szóló érvek (Pro)

Nemzetbiztonság és függetlenség: A Covid-19 világjárvány megmutatta, milyen kiszolgáltatott a nyugati világ, ha az alapvető gyógyszerek (például az antibiotikumok) terén 100%-ban Kínától és Indiától függ. A hazai gyártás kikényszerítése (reshoring) stratégiai fontosságú.

Minőségbiztosítás: Az amerikai gyógyszerhatóság (FDA) az elmúlt években számtalan ázsiai generikus üzemben talált súlyos higiéniai és gyártási hiányosságokat. A vámfal garantálja, hogy csak szigorúan ellenőrzött, helyi üzemekből származzon a gyógyszer.

Munkahelyteremtés: Ha az indiai cégek el akarják adni a fogyasztószert az USA-ban, kénytelenek lesznek milliárdos gyárat építeni Amerikában, amerikai munkásokat alkalmazva.

A döntés elleni érvek (Contra)

A lobbizás győzelme: A kritikusok szerint ez a lépés a washingtoni gyógyszerlobbi (a PhRMA) totális diadala. A kormány állami erőszakkal védi meg a hazai mamutcégek extraprofitját a szabad piaci versenytől.

A betegek megkárosítása: A vámok mesterségesen magasán tartják az árakat. Miközben egy indiai generikum havi 20-50 dollárba kerülhetne, az amerikai betegeknek továbbra is a többszörösét kell fizetniük.

Ellátási kockázatok: Ha a külföldi importot elvágják, a hazai gyárak kapacitáshiánya miatt az Ozempic és a hozzá hasonló szerek tartós hiánycikké válhatnak, veszélyeztetve a betegek kezelését.

Európa más úton

Az Európai Unióban is gőzerővel dolgozik a gyógyszerlobbi – elvégre itt is sikerült elérniük, hogy az Ozempic védettsége még évekig kitartson –, de Európában nem lesznek Trump-féle védővámok. Miért? Mert az EU-ban a rendszer teljesen más logika mentén működik.

Itt az állami egészségpénztárak közpénzből működnek. Ha az EU vámot vetne ki a külföldi generikumokra, a saját lábába löné: a drágább gyógyszereket az európai adófizetők állnák. Az EU-nak elemi érdeke a verseny és a szabadalom lejártá utáni minél alacsonyabb árak.

Ehelyett Brüsszel a 2026-os új gyógyszerjogi reformjával (*EU Pharma Package*) másfajta gátat épít az ázsiai dömping ellen. Nem vámot vet ki, hanem a közbeszerzéseken ad pluszpontot annak, aki az EU-n belül gyárt, kötelezi a nagykereskedőket a több lábon állásra, és szigorú minőségi (EMA) szűrőkkel tartja távol a „bizonytalan háttérű” üzemeket.

A végső kiskapu: magánimport

A történelem azonban megtanított minket arra, hogy ha a nagypolitika és a gazdasági lobbis túl magas falakat emelnek a fogyasztók elé, a piac mindig megtalálja a maga repedéseit.

Hiába a 200 százalékos Trump-féle vámfal és hiába az európai bürokratikus szigor, az internet korában a határok áteresztőek maradnak. Amíg az USA-ban egyhavi adag ezer dollár, Európában pedig a hiány miatt receptre is vadászni kell, addig a nem túl legális, szürke- és feketepiaci magánimport virágozni fog.

Az indiai és kínai online patikák, az illegális importőrök és a postai úton, egyszerű vitaminos dobozban érkező generikus peptidek világa köszöni szépen, jól van. A kétségbeesett, fogyni vágyó fogyasztó ugyanis nem a vámtarifákat vagy a szabadalmi jogot nézi – hanem a mérleget és a pénztárcáját.

PS

Míg mi a civil életben azon vitatkozunk, hogy a fogyasztószer luxustermék-e vagy alapvető emberi jog, addig a háttérben a nagypolitika csendben átírja a globális kereskedelem szabályait. Ez a háború már rég nem a túlsúlyról szól, hanem a milliárdos profitok védelméről.

És a lánc végén ott van a XXI. század átlagembere, aki a patikapultnál állva próbálja megérteni ennek a szép új világnak a szabályait – miközben csak annyit szeretne, hogy a gyógyszere ne kerüljön egyhavi fizetésébe.

From:

<https://www.bolyongo.hu/> - **bolyongó**

Permanent link:

https://www.bolyongo.hu/doku.php?id=passport:ozempic_war&rev=1784732394

Last update: **2026/07/22 16:59**

